I

…І далі йдемо мертвими степами,
Я – мовчазний, печальний – колоніст…
"Он бачите, маячать свіжі плями,
Це ховрашок ссе кров і душу їсть.
Надовго він залишить в серці пам’ять".
І суховій – незваний степу гість —
Свавільними, крутими манівцями:
Де глянув – смерть, де став – і паща ями.

II

Вмирає в спеці засніжений степ
І приспаний, зів’ялий, не шелесне,
Лиш курява, мов марево, росте
І килимом вкриває зір небесний.
Вдягнулися поля в жалобний креп…
Дарма, о життєрадісная весно,
Ти крильми радости обвіяла поля,
Дарма, уквітчана, услала рястом шлях!

III

Потріскана, обпалена земля
Подзвонює сумним бляшаним дзвоном.
А сонце головешками жбурля…
Скрізь – мертвий сон. Кругом безлюддя сонне.
В колоніях хатки печально сплять.
Наспівує десь вітер монотонно,
На небі ні хмариночки. Лиш пилом
Окутано. Все небо – сивий килим.

IV

Природо, невблаганная природо,
Селянський піт висмоктуєш ущерть;
Здригнеш же під ударом грізним: "годі!"
Нестриманим, палким буянням серць
І звуками неспіваних мелодій
О, викличем тебе іще на герць!
І, де посів під суховієм в’яне,
Розквітне ряст безмежний і багряний.